

RACHUNKOWY (1) *ai*

N pl subst rachunkow(e).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI (ten sam przykład) i XVIII w.

Przymiotnik od „rachunek”; służący do prowadzenia rachunków:

*Wyrażenie: »księgi rachunkowe« = codex a. tabulae accepti et expensi, ratio expensi, rationarius
codex Cn: Rationarius substantivum, Regiftr/ xięgi ráchunkowe álbo ráchubne. Mącz 347c.*

Cf RACHOWNICZY, RACHUBNY